

ב

עבור נ', עורכת וירידיא ותיקה, זה היה עוד לילה של יום מפרך. היא סגרה 18 שעות בחדר העריכה כשפתאום שמה לב שמשוהו משונה עובר על הטאלנט שעבר איתה. "אני יושבת מול המחשב והוא עומד מעליי, ולוקח לי זמן להבין שהוא מחכה את איבר מינו בשולחן", היא משחזרת. "הוא אמר לי, תראי איזה יופי. כל זה בשבילך. מה את כזאת כברה?"

איך הגבת?
 "קפאתי. הוא המשיך לשכנע אותי ולחנך את עצמו בשולחן. בשלב מסוים הצלחתי לקום, חטפתי את התיק והלכתי. הכוח הזה של לקום וללכת היה מאוד דרמטי. מדובר בטאלנט שהוא בסופו של דבר הבוס. אני לא זוכרת אם הוא אמר משהו, כי הייתי עסוקה בלצאת משם. למחרת סיפרתי מה קרה לעיר רך התוכן, והוא היה קשוב. הפתרון שהוא מצא היה לשבת איתי צמוד בחדר העריכה."

כלומר לא לפתור את הסיפור ולחזקו לטאלנט, אלא רק להשגיח עלייך.

"כן. היה ברור שאת הטאלנט לא מחליפים. מה פתאום שיהליט לנהל אותו שחיה בנושא. אני מניי חה שאם היו אומרים לו משהו הוא היה ישר מפטר אותי."

ואיך מומשיכים לעבוד במצב כזה?

"הריא ספה לחדר העריכה, ועורך התוכן נשאר לישון שם. כל הלילה הוא לא זו ממני. זו הייתה הבעת תמיכה מאוד חזקה. ואו בלילה שאחר כך, פתאום הטאלנט לא נשאר כל הלילה. כשהוא ראה שהעורך נשאר, הוא הלך. הבין שאני לא לבד יותר. מהבחינה הזאת שיתקתי אותה. זה נדיר. כי עורך התוכן היה איש מיוחד."

ומשאר הבחינות?

"את מבינה שבסופו של דבר, לא משנה כמה את ותיקה ומקצועית ויש לך קבלות, את אישה לבר כלילה עם איזה גבר חרמן".

ז

ה קורה לא רק באמצע הלילה בחדר עריכה מעושי. הטרדות מיניות הן חלק בלתי נפרד מההשגה המקצועית של נשים בתעשיית הטלוויזיה והקור לנוע. אמנם המודעות החברתית לנושא עלתה עם השנים, ובחברות וגופים רבים כבר קיימת כתובת שאליה אפשר לפנות במקרה של הטרדה, אבל מאי חורי הקלעים של המסך הגדול והקטן, נראה שהי חוקים לא השתנו לגברים מותר לעשות מה שהם רוצים. הסיבה העיקרית לכך היא אופי העבודה בת חום. הפקות קולנוע וטלוויזיה הן עבודה המוגבלת בזמן, רבים מועסקים כפריילאנסרים, וללא גב של מעביד, תלונה מכל סוג שהוא עלולה להביא לפי טורים ובאופן מקומם גם לתרמית של אות שטענה בעיות, כזו שלא כדאי לשכור אותה להפקה הבאה. בתחום קטן, שבו כולם באמת מכירים את כולם, הרוב מעדיפות לספוג ולשתוק ולא לסכן את פרי נסתן.

הפתח לאבר עבודה השפיע גם על רבות מהמראיינות לכתבה הזאת. בנוסף, התוצאות הפשוטות של חקירות טריות יחסית שנוגעות להטרדות מיניות יוצרות הלך רוח פסימי. למה להגיש תלונה שעלולה לסכן אותך, אם רוב הסיכויים הם שהיא לא תוביל להענשת המטריד? כך, מתוך כ-20 נשים ששוחחתי איתן, יותר מחצי התחרטו ברגע האחרון. הן חששו שיוהו אותן כשהסיפורים שלהן יפורסמו. האחרות, שהסכימו לשתף פעולה, התנו זאת בטשטוש הפרטים שלהן (ששגורים במלואם במערכת, יחד עם עדויות שלא מובאות כאן בגלל מגבלות מקום). העובדה שהסכימו להיחשף קשורה ליוזמה חדשה של ח"כ מיכל רוזין ממרצ, שמנסה להציע פתרון למצב הבלתי נסבל שקיים כיום בשטח. "צריך לנסח קוד שמתאים למקצוע: אמנה שמנסה לשרטט את הגבולות שמתאימים לטסים ולהפקות, יחד עם מנגנון שנתון מענה: מי ממנהו שאליו או אליה אני יכולה לפנות", היא מסבירה.

למה דווקא התחום הזה צריך אמנה ומנגנון מיוחדים?

"יש את החוק למניעת הטרדה מינית אבל הוא מדבר על יחסי עבודה באופן כללי, וכשנכנסים

לנושא של סטים נוצר מצב פחות מסודר של יחסי עבודה. הצבא, נציבות המדינה, האקדמיה, וגם חברות החדשות בטלוויזיה וגופים אחרים יצרו לעצמם מנגנונים פנימיים להתמודד עם הדברים האלה. בתחום של קולנוע וטלוויזיה, אין גוף אחד שאת אומרת קחו אחריות ותטפלו בעניין. פה זה הפקה של סרט, שם זו הפקה של סדרה. עם מי מוטרדת על סט יכולה לדבר? עם המפיק? מי הכתובת שלה? הבנו שאין כתובת ואין משהו ממוסד.

"הקמנו קבוצת עבודה שמורכבת מאנשים מה תחום במטרה להבין איך אנחנו נותנים אופציה לנשים שמוטרדות. הרבה פעמים זו עוורת צלם, עוורת הפקה, מאפרת – פריילאנסרית להפקה קצרת מועד ולכן גם יכולים לפטר אותה באמצע בתירוף שנגמר התקציב. בנוסף, מצד אחד יש עניין של יחסי מרות – הטאלנטים והבמאי והמפיק לעומת העובדים הוטרדים – ומצד שני האווירה על הסטים היא מאוד לא היורכית. מאוד חברית. יושבים ושותים בירה ומעשנים ג'וינט יחד. ואז כל דבר זה 'ו' מה, אבל צחקנו'. זו קרקע מאוד פורייה להטרדות. קחי לדוגמה מקרה שמאפרת מוטרדת על ידי שחקן, והוא כניכול לא יותר בכיר ממנה, אבל ברור שאם ישחררו מישו מההפקה זה אותה – כי אותו לא יחליפו".

ואם ישחררו אותה, יש לזה השלכות.
 "כן, זו תעשייה קטנה. כולם מכירים את כולם. יוצא לך שם, או לא ייקחו אותך לעבוד בשום מקום. את תיתפסי כלא-יקולית. את צריכה להיות חלק מהחברה. זה מתנהל כמו חבורת בני נוער, לא כמו ארגון מסודר. הקשיש הוא ליצור חוקים וכללים כדי שיהיה ברור מה מותר ומה אסור במקצוע הזה, שאין בו נורמות מובהקות. וכרגיל, רוב הבעיה זה עם הגדולים: המטרידים הרציניים הם המצליחים. הרי הטרדה היא לא עניין מיני. זה בא מצורך בשליטה ובכוח. ולכן רוב המטרידים יהיו דווקא אלה שמפיקים, ובמאים וטאלנטים. מי שגי בזה בהיררכיה".

א', מפיקה ותיקה, מוכנה להיות הכי לא-יקולית, אם זה יבטיח שלא ירחיקו את החשש שלה להיתפס לא-מקצועית. חדרה שלדבריה גרמה לבכירת ממנה לעבור את הגבול. "תמיד היה לי ברור שמי רידים אותי לא בגלל שאני יפה או איך שאני מתל' בשת או מתנהגת, אלא בגלל שויהו אצלי את הפחד לאבר את ההישגים שהגעתי אליהם בעבודה קשה, להגשים חלום ולעבוד במקצוע, שלפחות לפני 20 שנה, גם נהנה מיוקרה וגם היה לו פוטנציאל כלכלי אדיר. אני מניחה שגשים חזקות מוטרדות פחות, אבל חזק אינו תכונה מולדת. גם נשים חזקות יכיר לות להימצא בתקופה קשה, יום קשה, רגע קשה, אף אחת לא חסינה".

תסבירי איך זה עובד.
 "במקרה שלי, מהרגע הראשון היה ברור שזה לא חיזור לגיטימי. המגיש הזה היה אדם בכיר ממני, שיכול היה להשפיע על הקידום שלי, סדר היום שלי, גובה השכר וכו'. הוא לא היה המעסיק הישיר שלי, אלא הרמות החשובה ביותר בהיררכיה של מקום העבודה, והוא נהג בי יפה בתקופת עבודתנו המשותפת שם. כשכבר לא עבדנו ביחד, יום לאחר ששמי הפסיק להופיע בקרדיטים של התוכנית, התקשר אליי העורך של תוכנית הטלוויזיה החדשה של אותו מגיש, והזמין אותי לפגישה עם המגיש. הנחתי שמדובר בראיון עבודה, אבל כששאלתי מה התפקיד שעל הפרק, העורך הודה שאין משרה פנויה כעת, אבל דחק בי, 'כשאינס קורא לך – את באה'. כלומר, כך מתקדמים במקצוע. אז הגעתי למשרד החדש שלו, וכבר בפתח הפגישה המגיש הבהיר לי שאין לו הצעת עבודה קונקרטית. ביתר הזמן, הוא ניסה לגרור אותי למשחק שבו הוא מעלה שמות של שני גברים ממקום העבודה הקודם שלנו, ואני צריכה להגיד מי יותר קסטי בעיניי ולנמק".

איך יוצאים מזה?
 "התחמקתי כמיטב יכולתי. ניסיתי להסתיר את העלבון שלי, שלא יבחין שאני חושבת שהוא מגעיל והשתדלתי להישמע מתחכמת וקלילה, בכל זאת נסעתי מחוץ לעיר בשני אוטובוסים כדי להגיע

התשן בעמוד 12 <<<

אפקט מיוחד

עולם הקולנוע והטלוויזיה מוצף בהטרדות מיניות. שחקן שמנסה לכפות את עצמו על מאפרת. טאלנט שלא מבין למה עורכת לא רוצה לשכב איתו. צלמים שמכוונים פוקוס על חזה של עוזרת במאי. הנפגעות, עובדות פריילאנס חסרות זכויות, מעדיפות לשתוק מתוך חשש לפרנסתן, וגם כי אין גורם פנימי שהן יכולות לפנות אליו. יוזמה חדשה שבה מעורבים האיגודים המקצועיים בתחום מנסה לתקן את המצב

גבי ברחיים ★ איור: רות גוילי

המשך מעמוד 11 <<<

ואני זקוקה לעבודה. בסוף הוא הרגיש כמה הפגישה הייתה מוצלחת ולאחר מכן התקשר, שב ואמר כמה הוא נהנה וציין שבפעם הבאה, נוכל להיפגש בדי-רה בצפון העיר, שמשמשת אותו במיוחד לפגישות כאלה. מאז סיננתי אותו, עד שהפסיק להתקשר. ומאז כל אפשרות תעסוקה במעגלים שלו נסגרה בפניי, והוא לא פנה אליי שוב."

מאפרת בהפקות טלוויזיה גדולות, כבר צברה קילומטר' נאה בהתמדות עם הטרדות מילוליות ופיזיות מצד מי שעומדים בראש הפירמידה בסטים. "צריך להבין", היא אומרת, "שעל סטים כולם מכירים את כולם. יש צחוקים. הכל מאוד פתוח. אלה האנשים היחידים שאת רואה לתקופה מחמש בבוקר עד שמונה בערב. את לא רואה את המשפחה שלך כמו שאת רואה אותם. נרקמות חברויות ויש ז'רגון. אבל בתור בחורה בכלל, ובטח ובטח בתור מאפרת או מתאמת הפקה או תחקירנית – בתפקידים הזוטרם יותר – את שק החבטות של ההפקה. אם המפיקה הראשית צורחת, זה יופנה אלייך. כנ"ל עם גברים. אם את נראית טוב, את תקבלי את מה שהם מרשים לעצמם."

מתי בפעם הראשונה נתקלת בהטרדה?

(צחק גדול) "על ההתחלה. העבודה הראשונה שלי הייתה כסטאודיט. את מגיעה נרגשת, ובגלל שזה הרבר הראשון שאת עושה, את מאוד ממוקדת מטרה, להוכיח את עצמך, ליצור קשרים. איפרתי טאלנט ותיק, שהיה מאוד נחמד. בהתחלה אמרתי, וואו, הוא ממש נחמד, כי יש אחרים שאפילו לא אמרו לי בוקר טוב. ואז, כשאני מאפרת אותו, אני מרגישה יד מטיילת לי במעלה הירך. הייתי בהלם. אמרתי, 'אוי, סליחה'. אני התנצלתי, כן? והוא אמר בבדיחות הדעת, 'זה בסדר, אני יודע שבסוף אני אשב בכלא על הרברים האלה'. אמרתי לו, 'ברור לך שזה לא לעניין'. הוא התנצל."

עשית עם זה משהו?

"ברור שלא. זה מקום חדש. את אומרת מי אני, קטונתי, רק הגעתי. גם עובדת בחינם וגם מפחדת שיעיפו אותי על טיל. זה מאוד זיעזע אותי. כשסיפרתי למאפרת הראשית, היא אמרה, ככה הוא. את לא יכולה לזעזע עליו."

במקרה אחר היא נאלצה להתמודד עם מסכת של הודעות טקסט עם רמזות מיניות עבות ממי שהוביל את ההפקה. "הגעתי לתוכנית מצליחה בפ' ריים, ונמסגרת העבודה ביקשו ממני לסמס משהו לטאלנט הראשי. סימסתי, 'היי זאת אני, לא יודעת אם אתה זוכר אותי. המאפרת. אני צריכה לתאם איתך משהו'. אז הוא כותב, 'ברור, אבל למה את כותבת המאפרת? תכתבי המאפרת הסקסית. מה שלומך, הורסת? משהו כזה. ואני זוכרת שישבתי ואמרתי, אוקיי. מה אני אגיד לו. רשמתי, 'חחחחחח. אז בוא נתאם'."

"בהמשך, בסוף אחד מימי הצילום, הוא שלח לי סמס, ששלחתי למפיקה כי פשוט לא ידעתי מה לעשות עם זה. הוא כתב משהו כמו, 'לא הספקתי להגיד לך שלום סקסית אני מת להזמין אותך... רק אני ואת'. משהו מאוד בוטה, מאוד ברור, שניפגש וזה לא רק לארוחת ערב שלוש נקודות. לא ידעתי איך להגיב: אני יודעת שהעונה לא נגמרה, ואני נהנית מהעבודה, אבל מנגד רוצה שזה יפסיק. המ'פיקה אמרה לי, אל תעני. לא רציתי להגיד שאני יוצאת עם מישו, כי זה לא היה נכון. בטח שלא רציתי להגיד כן. רק רציתי את העבודה שלי. ודרי' גרי' פחדתי. ידעתי שהוא ימצא דרך להביא מישו אחרת."

מה שנקרא חוסר בימיה על הסט.

"בריוק. למולי שיחקתי נכון את המשחק. היה יום צילום אחרי זה ונורא פחדתי מהמפגש איתו. כשהוא התיישב לירי ושאל מה העניינים, אמרתי לו, 'שמע, קרעת אותי עם ההודעה. נתקנתי מצחוק. גדול'. כאילו לקחתי את זה לקטע של בדיחה. שיח' קתי אותה מטומטמת. הבנתי שזו הדרך היחידה שלי לצאת מזה. בקטעים איתך. למולי זה עבר. נשארת שם גם לעונות הבאות, והוא אחד האנשים שאני באמת אוהבת במקצוע הזה."

מאפרת: "איפרתי טאלנט ותיק, ובהתחלה אמרתי, וואו, הוא ממש נחמד, כי יש אחרים שאפילו לא אמרו לי בוקר טוב. ואז אני מרגישה יד מטיילת לי במעלה הירך. הייתי בהלם. אמרתי, 'אוי, סליחה'. אני התנצלתי, כן? והוא אמר בבדיחות הדעת, 'זה בסדר, אני יודע שבסוף אני אשב בכלא על הדברים האלה'"

מפיקה: "כבר בהתחלה המגיש הבהיר לי שאין לו הצעת עבודה קונקרטית. ביתר הזמן, הוא ניסה לגרום אותי למשחק שבו אני צריכה להגיד מי יותר סקסי מבין שני גברים ממקום העבודה הקודם שלנו. בסוף הוא אמר כמה הוא נהנה ושבפעם הבאה נוכל להיפגש בדירה שמשמשת אותו במיוחד לפגישות כאלה"

ח"כ מיכל רוזין: "מצד אחד יש עניין של יחסי מרות, הטאלנטים והבמאי והמפיק לעומת העובדים הזוטרים, ומצד שני האווירה על הסטים היא מאוד חברית. שותים בירה ומעשנים ג'וינט יחד. ואז כל דבר זה 'נו מה, אבל צחקנו'. זו קרקע מאוד פורייה להטרדות. זה מתנהל כמו חבורת בני נוער, לא כמו ארגון מסודר"

זה גם מה שהופך את זה ליותר מסובך.

"נכון. כי את אומרת, זה לא אדם רע ואין סיכוי שאני אתלונן נגדו. ויש את האנשים שאומרים לך בהפקה, תתכופפי רגע, אני רוצה לראות אם את לובשת חוטיני, או, את יודעת שבסוף אנחנו נשכב, או, תשמעי, את כוסית היום. את חושבת שמונה פעמים לפני יום צילום מה את לובשת. לא רק חולצה סגורה. אם הייתי יכולה לשים רעלה, אולי זה היה עובד. המזל שלי הוא שהיום, כשאני כבר במקום בטוח מבחינה מקצועית, אני עונה לאנשים, אומרת שזה לא מצחיק אותי. שאני לא מוכנה לקבל דיבורים כאלה. אבל פעם, אני מודה, לא ידעתי מה לענות."

מאפרת אחרת פירסמה לאחרונה סטטוס בפייסבוק שבו חידדה את הבעייתיות שבה נמ' צאות נשים בהפקות קולנוע וטלוויזיה. "אני מ', כמו מאפרת", כתבה. "אחת כזו שצריכה לפעמים לשים סוודר גם בקיץ כשהיא מאפרת מישו שידוע כמטרידן סדרתי. מ' כמו מבוכה והלם כשאת חווה שוב התנהגות שהערת עליה ואמרת שלא מקובלת בעינייך. מ' כמו מצלצלת או מהדהדת, שיהיו הצר'חה או הסטירה בפעם הבאה שמגיש מנופח וקן יעז לגעת לי בתחת. או שחקן צעיר יחשוב שזה מצחיק להגיד שאנחנו הולכים לעשות סקס כשאנחנו צוע'דים לחדר האפור."

כן, מאשרת ש', המצב עד כדי כך גרוע. "חשוב להבין שמאפרות הן בתחתית שרשרת המזון ההפ'קתית", היא אומרת. "ההיסטואציה עם הטאלנטים והשחקנים היא מאוד אינטימית: קצת מטפל'מטר'פל. אתה רואה אדם עירום, עם כל הפאקיס והחול'שות שלו. גם הדוגמניות הכי גדולות רוצות שיק'טינו להן את האף. וגם גברים, במיוחד כאלה שכבר שנים בתעשייה, מאוד מודעים לאיך שהם נראים על המסך. בעיה גדולה יותר היא שאין שום גוף שמאגר מאפרות ומלבישות, וככה מעדיפים אות'נו בהפקות. כי אז לא צריך לשלם שעות נוספות. כלומר את יכולה להפסיד עבודה אם את באיגור. לכן אין לנו כמעט כוח, וגם אין למי לבוא במקרה של בעיה."

את ט' לא פיטרו בעקבות הטרדה, אבל היא לא קיבלה ג'וב שרצתה מאוד בגלל שמי שעמד בראש ההפקה היה גבר שהטריד אותה בעבר. "בהפקת טלוויזיה הגיע שחקן מפורסם, סליו במהות שלו. היה יום שצילמנו בלוקיישן והוא איבד את המפת'חות. בטוב ליבי, הזמנתי אותו אליי לדירה לחכות עד שיגיע מפתח חלופי. זה היה עניין של גג שעה. היה צהריים. שעה מקובלת. אמרתי, שתה קפה ות'חכה שהמפתח יגיע."

"יושבים על הספה, מדברים. יש איזה שעה לש'רוף. ופתאום הוא עליי, מנשק אותי. אמרתי, 'לא', והוא היה בהלם. היה בטוח שהזמנתי אותו לסקס. אמר, 'מה, למה את כבדה? אמרתי, 'כי לא'. אמר, 'אבל אנחנו אנשים בוגרים, קצת נהנים. תזרמי'. ואז הוא שוב ניסה. אמרתי לו, 'עוד פעם אחת, אתה יושב במדרגות'. עד שהגיע המפתח הוא ניסה להבין מה מונע ממני לקרוע ממנו את החולצה. שיתפ'תי חברה שעבדה איתי. יום למחרת הוא בא לדבר איתי, אבל החברה לא עזבה אותי. נשארה לידי כל הזמן. לימים הוא עשה סדרה ושמי עלה והוא לא הסכים בשום אופן שאני אעבוד בה. הטיל וטו. מאוד רציתי את העבודה הזאת."

1 לא שבשוק הקולנוע והטלוויזיה לא מודעים למה שנשים בתחום חוות. את העבודה המשפטית וכתובת הקוד האתי ביוזמה של רוזין עושות עו"ד

דנה נאור מנדאל, מנהלת המחלקה המשפטית בש'דולת הנשים בישראל, וליאת קליין, היועצת המ'שפטית של איגוד מרכזי הסיוע לנפגעות ונפגעות תקיפה מינית, אבל לתהליך העבודה שותפים גם כל הגופים המרכזיים בעולם ההפקות. הרשימה המרשימה כוללת את איגוד הבמאים, איגוד הת'סריטאים, איגוד המפיקים, אק'ט, שח"ם, איגוד האנימציה, פורום הקולנועניות, איגוד העורכים ואיגוד היוצרים הדוקומנטריים.

הבמאית לימור פנחסוב, מראשי פורום הקולנו'עניות, מספרת שהופתעה ממספר הפניות שקיבלה על הטרדות מיניות בסטים בזמן הקצר שבפורום

עוסקים בנושא. "רק עכשיו אנחנו מנסות להבין איך מקבלים תלונה ואיך מטפלים בה. זה משהו שלא עשינו עד כה. אליי הגיעו כבר כ-20 סיפורים, ואני יודעת מחברות על המון סיפורים נוספים."

והסיבה שאותן נשים לא מתלוננות שוב חוז'רת על עצמה. "החרדות של הרוב הן שעד שלקחו אישה לעבודה מה, אני אהיה הלא-קולית? יכולים לפטר אותי בגלל זה?" אומרת פנחסוב. "היה דיבור מאוד ברור בין חברות הפורום על אוירת המי'לואים בסט. גברים מבוגרים ובחורות צעירות. מב'חינת הגברים זו אווירה מאוד משוחררת – אשתי לא שומרת עליי. אנחנו לבר בשטח והכל מותר. כשאת נכנסת לתוך אוירת המילואים הזאת, הכל הולך, וכשהלשון משוחררת יש גם הערות פוגע'ניות ולפעמים נגיעות, הצעות שלא במקום. את פתאום רואה אנשים שבימויים הם רגישים, פתאום יוצא מהם משהו ממש רוחח."

"סיפרה לי, למשל, עוזרת במאי, שהיא שמה לב שהצלמים עושים פוקוס על החזה שלה, וזה נורא נחמד לכולם. צחקים. כשהיא ביקשה לא לעשות עליה פוקוס, כמו שלשום גבר לא עשו פוקוס על המפשעה, אמרו לה, 'מה, זה תמים, הוא רק עושה פוקוס'."

כל בדיחות ההבר'ה האלה שמתחברות לחוויות המילואים. יכול להיות שגברים כאלה לא ממש מבינים מה הם עושים, או שאני עושה להם הנחה?

"הרבה גברים פשוט לא מבינים שזו הטרדה. הם יכולים לעבור פוליגרף כי הם לא מבינים שמה שהם עושים זו הטרדה. 'מה הבעיה, אני כמו אבא שלה', זה משפט ששמעתי. ואני לא מדרבת על מקרים קלים של גברים שלא מבינים שהחלי'פו את השיטה. הרבר העלוב הזה שאומרים, 'היית מוכן שיתייחסו ככה לאחותך?' או כן. 'היית מסכים שילטפו לאחותך את הישבן כשהיא עובדת?' אותו דבר. אז יש את אלו שאומרים, 'אבל השחקן הסלב נגע לך בתחת! מה את מתלוננת? זו האווירה'. פה נוצר הבלבול. ברגע שיהיה גבול ויהיה כתוב מי הנציגה להטרדה מינית באיגור, זה ייצא מחדרי חדרים. יש נשים שקיבלו החלטה לא להיות לבר עם הטאלנט. מאפרת מבקשת שתהיה איתה בחדר עוזרת הפקה כשהיא עובדת עם השחקן הבעייתי הזה. בריוק כמו שבבדיקת רופא את זכאית לבקש נוכחות אחות."

"הרעיון שלנו", מסכמת רוזין, "הוא שבכל איגוד תהיה נציגה שממונה על הנושא, והיא תצטרך לעבור הכשרה במרכזי הסיוע כדי שאם מישו תבוא להתלונן יהיו לה כלים משפטיים לעזור לה. דבר חשוב נוסף הוא שגם בהפקות תהיה הכשרה לעובדים. אחת האופציות לעשות את זה היא בהתכנסות בבוקר, כשעובדים על הדף שמפרט את הל'ו". שיהיה כתוב בו גם שאם הוט'רדת, פני למישו על הסט. אופציה נוספת היא שכשההפקה מתחילה, יצטרכו להחתים את המ'שתתפים על חוזה עבודה עם סעיף כמו בנציבות המדינה: שאתה מכיר את התקנון למניעת הטרדה מינית, ואתה יודע מה זה אומר, ואז אתה לא יכול להגיד שלא ידעת."

הניסיון לפתור הכל בתוך הבית, ולא דרך המ'שטרה, אינו מקרי. "פרשת עמנואל רוזין יצרה מצב שבו לא הכל פלילי", מסבירה רוזין ומאזכרת את התיק של רוזין, שנסגר מחוסר ראיות. "וכשלא הכל פלילי הציבור אומר, הנה הלכו למשטרה ולא יצא מזה כלום. ואני אומרת, אז מה אם לא יצא מזה כלום? זה לא אומר שזה בסדר! ברגע שהכל או פלילי או לא פלילי, זה בעייתי. אם זה לא יהיה פלילי אבל תהיה ממונה שתוכל לתפוס את הגבר הזה לשיחה ולהגיד, 'אדוני, קיבלתי עליך תל'ו'נות ותרגיע את ההתנהגות שלך', וזה יפסיק – היא עשתה את שלה."

כלומר, אנשים יבינו שדברים יכולים להיות לא פליליים ועדיין להיחשב אסורים או לא מקובלים? "כן. אני חושבת שהחברה צריכה לעשות חוש'בים לגבי נורמות של התנהגות. צריך גם ליזכור שלמשטרה יש כלים מוגבלים. חסרים אנשים אש'מים שיוצאים לא אשמים? לכן הפנייה שלי היא גם לערוצים אחרים, כדי להגיד, 'חברה', יש עוד דרכים לטפל בבעיה הזאת."

gabibbarhaim79@gmail.com